

Úvodem

Propojený svět

Památce sta milionů zbytečně mrtvých v krutém XX. století

Jako malý kluk jsem trpěl občasnými záněty slepého střeva. Lékaři je vždycky rozháněli vakem s ledem přiloženým na pravou stranu břicha. Avšak v červnu 1945, kdy mi bylo devět let, to nezabralo. Nakonec mě odvezli do nemocnice v Klatovech. Lékaři zjistili, že nemohou slepé střevo vyoperovat, protože je zhnisané.

Dali tedy do rány gumové trubičky, aby mohl hnis vytékat ven. Ošetřovala mne lékařka – bělogvardějka. Po několika dnech trubičky vyndala a další noc utekla s gestapákem, svým milým, do západního Německa.

Hnis v břiše zůstal a dostal jsem zánět pobříšnice. Odborně řečeno měl jsem appendicitidu s peritonitidou. Otevřeli mi břicho na levé straně, aby hnis mohl líp vycházet ven. Ale vytvořil se absces a hnis mi putoval v břiše. Měl jsem vysoké horečky a přes všechny léky jsem se cítil stále hůř.

Nejspíš z londýnského rozhlasu BBC, který rodiče za války tajně poslouchali, věděli o zázračném léku penicilin, který mají američtí vojáci. A nás Američané osvobodili. Naši tedy připadli na myšlenku, že by o něj požádali nějakého amerického doktora.

Když o tom hovořili s primářem chirurgie, odmítl: „To zvládneme ještě našimi léky.“ Avšak druhý den ráno, v neděli, řekl mamince: „Paní, sežeňte ten penicilin!“ Maminka telefonovala domů tatínkovi, ten šel k doktoru Feldmanovi, jehož klatovský bratr se znal s jedním americkým lékařem. Američan potřeboval souhlas nadřízeného. Tatínkův kamarád, janovický rodák, profesor Vysoké školy zemědělské František Lom, který tam byl na prázdninách a uměl anglicky, doprovodil tatínka do Plzně na velitelství.

Odpoledne přijel za mnou do nemocnice americký lékař a přinesl tři ampulky penicilinu. Chlapci, který ležel na druhém lůžku se zlomenou nohou, dal lentilky – jak já mu je záviděl! A našim doktorům řekl, aby mně píchali injekce každé tři hodiny. Otec mu za to nabízel všechno možné – nic nechtěl.

Když mi začali dávat penicilin, měl jsem asi 41 stupňů horečky, do rána klesla na normál. Zázrak! Doktoři z celé nemocnice se na mne chodili dívat a vyptávali se svých kolegů, kteří mě ošetřovali, na podrobnosti. Dostal jsem 20–30 injekcí, přesněji si to nepamatuji. Rychle jsem se uzdravoval.

Jak to tak někdy bývá, léčba se několikrát zkomplikovala. Ještě asi třikrát rodiče sháněli penicilin, vždycky ho od Američanů dostali.

Vývoj penicilinu urychlila druhá světová válka – američtí a britští lékaři potřebovali tento zázračný lék na bojištích. To byl jeden pro lidstvo příznivý důsledek války, avšak válka přinesla mnohem víc lidského utrpení a materiálních ztrát. Ovšem já vděčím americkému penicilinu za život.

Nicméně po operacích mi zůstaly po obou stranách břicha povrchové kýly. Když jsem nesl v létě 1962 malé rádio do svého podnájmu, provalily se. Musel jsem znovu na operaci. Bydlel jsem v Praze-Braníku, proto jsem spadl pod krčský Institut klinické a experimentální medicíny. Objednali mě na říjen.

Když jsem se probouzel z narkózy, slyšel jsem sestru: „Chodící pacienti půjdou do krytu sami, ležící tam odneseme.“ Netušil jsem, že právě probíhá jeden z nejkritičtějších zápasů studené války mezi Spojenými státy a Sovětským svazem. Sověti chtěli instalovat na Kubě

---

rakety s atomovými hlavicemi, které by v případě konfliktu mohly vyhladit třetinu USA. Američané se je snažili od toho odvrátit. Vojska Varšavské smlouvy, kterým velela Moskva, a NATO, které řídil Washington, měly pohotovost. Hrozila atomová apokalypsa. Naštěstí se tuhle záležitost podařilo vyřešit, zahynul jeden americký pilot.

Ovšem takových osudových okamžiků bylo ve XX. století mnohem víc. Často jsme si je neuvědomovali, někdy i proto, že nám je vlády zamlčovaly, zvláště na naší straně železné opony. Teprve postupem času, jak se odtajňují archivy a promlouvají pamětníci, se před námi tyhle události vynořují.

A když se nad tím vším zamýšlíme, je šokující, jak na sebe postupně navazují, jak přenášejí impulzy z jedné země do druhé a jak se tento vývoj umocňuje do stále hroznějších podob. Jednotlivé události vytvořily řetězec souvislostí – svět se globalizoval. Vypukly tři velké požáry, ze kterých vylétaly jiskry zapalující další a další.

Dalším charakteristickým rysem minulého století je touha lidí bez ohledu na rasu a náboženství po míru a blahobytu. Těhle vysněné mety zneužili komunisté, kteří vábili nové příznivce na obraz všeobecného štěstí za komunismu. Bohužel jim uvěřily stamiliony a možná sto milionů lidí kvůli tomu zahynulo. Ani tenhle podraz není v historii lidstva ničím novým – tak se dostali k moci někteří diktátoři.

Nové století otevřelo neslýchaným, leč častým způsobem císařské Japonsko. Země, která se dosud izolovala od ostatního světa, přepadla bez vyhlášení války carské Rusko. V honbě za surovinami vstoupila tímto způsobem na světovou scénu.

Na spáleništi carského středověku se pokusili ruský knihomol Vladimír Lenin a gruzínský bankovní lupič Josef Stalin vybudovat ideální komunistickou říši, kterou si uprostřed 19. století vysnili němečtí salonní filozofové Karel Marx a Bedřich Engels. Když se jim to nepodařilo, aspoň si ji pro ostatní svět vyhlali.

Kupodivu, tahle Potěmkinova vesnice rozvrátila celé století. Bolševický stát, opřený o dědictví carismu, zesílil a hrozil celému světu, že ho spolkně. Sociální myšlenky, které byly v pozadí komunistické diktatury, podnítily dva věrozvěsty k nesmyslným státním experimentům: fašistu Benita Mussoliniho v Itálii a nacistu Adolfa Hitlera v Německu. Strach střední třídy z bolševismu otevřel tomuto novému typu diktatury cestu.

Hitler se rozhodl, že bolševiky rozdrtí, ale narazil na nezměrnou statečnost obyvatel Sovětského svazu. Jejich sebeobětování však nestačilo, nad nacismem nemohli zvítězit bez gigantického úsilí Velké Británie a Spojených států.

Oharky z ohně druhé světové války vystřelily do celého světa. Najednou se plně projevila globalizace.

Porážka nacismu otevřela komunismu brány do východní a střední Evropy – všude, kam vkročila bota sovětského vojáka, nastolil diktatury. Američané, kterým dosud vyhovovala izolace daná Atlantikem a Pacifikem, museli připustit, že pokud nevstoupí na světovou scénu jako po první světové válce, vymstí se jim to a nakonec i oni budou smetení – tentokrát sovětským imperialismem.

Umučení šesti milionů evropských Židů nacisty přivedlo k životu Stát Izrael, a tím otevřelo bolavý vřed na Blízkém východě. Zapojení vojáků z kolonií do války vedlo k národnímu sebeuvědomování a ke vzniku řady samostatných států v Asii a Africe. Na tuhle dekolonizaci neměl nikdo správný recept, všichni jenom nadšeně improvizovali. Za obět komunismu padla i zkorumpovaná a chudá Čína, za války rozvrácená Japonci.

Zatímco před druhou světovou válkou představoval Sovětský svaz jenom enklávu komunismu víceméně neškodnou pro ostatní, po roce 1945 se proměnil v globální hrozbu. Svět se nově rozdělil takovým způsobem, jaký dosud nikdo neznal – Josef Stalin začal vyhrožovat vyspělému světu západní Evropy a Severní Ameriky zkomunizováním. Spadla železná opona a zrodila se studená válka. Zpočátku držela Kreml na uzdě hrozba americké atomové bomby.

Smrt sovětského diktátora tyto útočné plány zpochybnila, přesto přetrvávaly ve formě harašení zbraní dál. Stalinův dramatický odchod – jaký paradox – současně upevnil mírnější formu despotie v celém sovětském impériu.

Hlavní soupeření mezi komunistickým Východem, představovaným Sovětským svazem, a demokratickým Západem, jehož vůdcovství se ujaly Spojené státy, se pozvolna přenášelo z ideologického a bitevního pole na pole konzumu, celosvětové komunikace a stále složitější spotřební i vojenské techniky. Některá nepovedená dobrodružství bolševických předáků, jako invaze do Afghánistánu, obnažovala nová bolavá místa. V tomto případě podnítila militantní islám – a Američané ho zpočátku podněcovali, aniž domýšleli jeho možné důsledky.

První, kdo prolomil hradbu diplomatické cudnosti, byl uprostřed osmdesátých let americký prezident Ronald Reagan – rozhodl, že komunismus nelze jenom zadržovat jako dosud, musíme zničit přímo jeho srdce. Opožděný pokus o renovaci tohoto systému, zahájený Michailem Gorbačovem ve stejné době, se nepovedl – bolševický systém v konfrontaci s kapitalismem nevydržel. Sovětský vůdce se nepoučil z příkladu československého Alexandra Dubčeka, který se o dvě desetiletí dřív rovněž pokusil o opravu socialistického režimu – neúspěšně.

Pád sovětského impéria – třetí velký požár století – vyvolal politické zemětřesení v Asii a v Evropě. Jeho otřesy budou asi ještě dlouho doznívat. Státy střední Evropy se najednou ocitly v naprostém bezpečnostním vakuu. Nebylo snadné prolomit tradiční myšlení, aby s nimi počítalo NATO.

Vývoj lidstva je plný bolesti, ale musíme připustit, že z ní vyrůstala i lepší budoucnost. Minulé století bylo patrně nejkrutější v celé historii. Ovšem přivádí nás k otázce: Jaké dobré, či špatné dědictví přinese našim potomkům, obyvatelům XXI. století?

1904–1905

Příliš krvavý začátek

Japonsko, které se dosud izolovalo, poprvé vstoupilo na světovou scénu dobytvačnou válkou a Rusko, považované za evropskou velmoc, poprvé prokázalo velkou slabost

Kdyby tento ruský reformátor žil delší dobu, určitě by se odvíjelo 20. století úplně jinak – dokonce by se možná na scénu nedostali takoví velezločinci jako Lenin, Stalin, Hitler a Mao Ce-tung a byli bychom ušetřeni obou světových válek. Ale i on cítil, že mu nebude dopřáno dílo dokončit, jak o tom svědčí první věta jeho poslední vůle z roku 1906, která začínala slovy: „Až mě zavraždí, pohřbete mě...“

Petr Arkadjevič Stolypin – gubernátor, ministr vnitra a ministerský předseda – předpovídal správně. Po mnoha neúspěšných pokusech o atentát ho zastřelil agent tajné státní policie. Ovšem nebyl to poslední státník, kterého poslal na onen svět příslušník policie či vlastní stráž – to se stává odnepaměti.

Narodil se ve šlechtické rodině 4. dubna 1862 v saských Drážďanech. Většinu života prožil v carském Rusku zmítaném hospodářským chaosem, nepořádky a zkorumpovanou byrokracií – na jedné straně obrovská bída, zvláště na venkově, kde panoval středověk, na druhé straně rozmařilost a povýšenost boháčů.

Jeho rodina patřila ke staré ruské šlechtě, znala svůj rodokmen od 16. století. Stolypinův otec jako generál dělostřelectva jednu dobu velel moskevskému Kremlu. Za ženu si vzal dceru ministra zahraničí knížete Alexandra Gorčakova, jehož otec vedl ruskou armádu v době krymské války v padesátých letech 19. století proti Osmanské říši.

Ještě během studií na fyzikálně-matematické fakultě Petrohradské univerzity se mladý muž oženil s Olgou Neidhardtovou pocházející z prominentní moskevské rodiny. Původně byla nevěstou jeho bratra, ale toho zabili v souboji.

Když v roce 1885 ukončil na výtečnou univerzitu, nastoupil na ministerstvo státních majetků. Jeho kariéra pokračovala závratným tempem – nikdo ho nepročežoval, stoupal proto, že prokazoval velké schopnosti. Už po čtyřech letech ho poslali do provincie Grodno (původně Kovno, dnes patří do Běloruska) na litevsko-polském pomezí jako gubernátora, nejmladšího pána oblastí. Odtud přešel v roce 1902 do Saratova.

Právě v Kovně si všiml, že tam rolníci hospodaří samostatně a efektivně – jako třeba v Polsku a v Prusku. Naproti v Saratově, stejně jako ve středním Rusku, převažovaly obcíny, kde půda patřila obci a obdělávali ji všichni obyvatelé. Neměli však velký zájem starat se o ni, byli chudí a nespokojení.

Masy chudáků táhly krajem a ze msty v noci zapalovaly výstavnější domy. Proti nejagresivnějším vysílal gubernátor Stolypin policii a armádu. Přitom věděl, že to není východisko. Na rozdíl od jiných vládních úředníků se nezabarikádoval ve svém sídle, nýbrž navštěvoval vesnice, odkud pocházeli největší vzbouřenci. Mluvil s nimi, navrhoval jim, jak mají hospodařit, a snažil se je odvracet od násilí. Jednou si při debatě všiml muže, který ho zjevně chtěl zastřelit. Chladnokrevně se k němu obrátil, rozhalil kabát a vyzval ho, aby střílel. Jindy agitátora, který proti němu chtěl demagogicky zaútočit, odzbrojil tím, že ho požádal, aby mu podal kabát.

Kníže Petr Stolypin

Stolypin se utvrzoval v přesvědčení, že „pozemková otázka nebude vyřešena a hrozba revoluce nebude zažehnána,“ jak napsal známý britský historik Orlando Figes v knize *Lidská tragédie*, „dokud se nezruší občinový systém a nevznikne stabilní vrstva rolníků vlastních polností, takže bude mít stejný zájem na zachování stabilních poměrů jako pozemková šlechta“.

O úspěších čtyřiačtyřicetiletého gubernátora se mluvilo i v Petrohradě. V dubnu 1906 ho car povolal do Petrohradu a jmenoval ministrem vnitra. V červenci ho Mikuláš II. povýšil na předsedu vlády.

Nový premiér zahájil heslem: „Liberální reformy a silná vláda!“ Proto chtěl víc energie věnovat rozpracovávání reforem a navazování dialogu s politickou opozicí, nikoli chytání revolucionářů. „Aby monarchie přežila, potřebovala nalézt pevnou základnu v podpoře veřejnosti,“ napsal Richard Pipes v knize *Dějiny ruské revoluce*, „zemi bylo třeba vládnout spíše s jejím souhlasem než nařízeními. V určitém smyslu připomínal Stolypin Bismarcka – i když byl neochvějným konzervativcem, uvědomoval si nutnost přizpůsobit monarchii zániku tradičního režimu a vzniku moderního národa.“

Jeho úmysl změnil atentát, který uskutečnili militantní eseři – 12. srpna 1906 vyhodili do povětří část jeho rezidence. Zahynulo sedmadvacet lidí včetně dvou teroristů, ze dvatřiceti raněných jich šest zemřelo druhý den v nemocnici. Jeho dcera a tříletý syn Arkadij byli raněni, čtrnáctiletá Natálie měla obě nohy rozdrčené od stehen dolů. Zato předseda vlády zůstal nezraněn.

Krátce nato Stolypin získal poslance dumy (parlamentu) k přijetí zákona o civilních polních soudech, které měly vynášet rozsudky do osmačtyřiceti hodin po zatčení, a do dalších čtyřadvaceti hodin měla následovat poprava. Potřeboval zastavit teror – v letech 1906–1907 levicoví násilníci zabili nebo těžce zranili na 4500 státních zaměstnanců a stejný počet ostatních lidí. Zatímco do podzimu 1906 odsoudily ruské soudy k smrti v průměru devět lidí za rok, od srpna do následujícího dubna jich poslaly na šibenici 1102. Bolševici mluvili o „Stolypinově kravatě“, což byla katova smyčka, a policejním vozům, do kterých sbírali zatčené, se říkalo „stolypin“. Další desetitisíce revolucionářů z měst a nespokojených vesničanů putovaly do vyhnanství na Sibiř. Předseda vlády odmítal zatýkání rukojmí, odmítal i mučení zadržených, ale v praxi se tento rozkaz moc nedodržel.